

Cecilie (vstává a praví velmi zdvořile): Jste bohužel obětí nějakého nedorozumění. Filip mě požádal o ruku přesně před deseti minutami. (Ukazuje zápis v deníku.)

Gvendolina (pozorně zkoumá zápis lorňonem): To je divné, protože včera o půl šesté požádal mne, abych se stala jeho ženou. Chcete-li si to ověřit, prosím, račte. (Vytasí se s deníkem.) Nikdy necestuji bez svého deníku. Do vlaku má mít člověk vždycky nějakou senzační četbu. Hrozně mě bude mrzet, drahá Cecilie, jestli vás zklamou, ale já mám bohužel přednostní právo.

Cecilie: Nevýslovně by mě zarmoutilo, drahá Gvendolino, kdyby vám to způsobilo nějaká duševní nebo tělesná muka, ale musím vás upozornit, že po té včerejší nabídce se Filip zřejmě rozmyslel jinak.

*(J. Z. Novák)*

Před očima diváka se zde odehrává vysoce stylizované a konvenční hra: „Cecilie i Gvendolina útočí. Provo-kují jedna druhou tím, jak po sobě opakují poznámky a gesta; obě povstanou a napodobují tón hlasu té druhé; každá z nich informuje, že se zasnoubila s Filipem, kdy a kde; vymění si deníky; a stejně trvají obě na svém přednostním právu . . . Přehnaná zdvořilost ukazuje, že pečlivě skrývají své city, ale že jsou přesto rozzuřeny. Čím jsou podrážděnější, tím stylizovanější jsou jejich slova: ‚I am afraid you must be under some misconception‘ . . .“<sup>50</sup> Jazyk této scény je stejně umělý jako pohybová režie. Odlišit jej od přirozeného hovoru je vlastně důležitější než přetlumočit některý dílčí význam. Tuto napjatou zdvořilost vystihl dobře J. Z. Novák u Cecilie („jste bohužel obětí nějakého nedorozumění . . . nevýslovně by mě rmoutilo, drahá Gvendolino“), ale Gvendolinina první replika „To se asi trošinku mýlíte, má zlatá Cecilie“ je spíše srdečná nebo ironická než odměřena, její projev by měl být ještě stylizovanější.

Každá postava má svůj styl řeči (o tom dále).<sup>1</sup> Má